

Kapitola 13. pravda: Cesta k svobodě

Předcházející část: Kapitola 12. problematické otázky

ČÁST III PRAVDA A SVĚT

KAPITOLA 13

Pravda: Cesta k svobodě

Úvod

Ve skutečnosti, my jsme volní pro stejný stupeň osvětlení, jak individuálně tak i společnost, ale co je pravá svoboda a jak můžeme vědět co to opravdu je? Každý člověk si představuje, že na to zná odpověď. Ale opravdu ji zná? Je svoboda psychologický a emocionální způsob prožívání života, nebo je to jenom intelektuální a politický idealismus a jen přitažlivé heslo?

Pokus definovat „svobodu“ ukazuje spíše na komplex a záhadu. Definovat termín vyžaduje, jako při definici pravdy, zahrnout nejen obsah, ale také souvislosti, tedy všechny podmínky.

Po zkoumání je problém vyřešený objevem, že existuje celá škála stupňů relativní svobody, které se zpětně vztahují k různým úrovním vědomí, spolu s rozdílem mezi vnitřní subjektivní zkušeností versus vnější podmínky, a to jak skutečné, tak i vnímané. Pro opravdové porozumění svobodě je třeba ji zažít, a ne jen o ní přemýšlet nebo vyslovit hypotézu.

Prakticky by se mohlo říci, že každý člověk je tak svobodný, jak věří, že je, a je schopný to přijmout. Můžeme se ptát, zda to je nápaditá fantazie nebo potvrditelná realita.

Definice

Slovník uvádí, že svoboda je „stav svobody a nezávislosti, klidu, způsobů, privilegovaný, sebeurčující, bez omezování.“ Podle Ústavy mají Američané zaručené „život, svobodu a hledání štěstí,“ ke kterým prezident Roosevelt přidal čtyři svobody: „svobodu projevu, svobodu vyznání, svobodu od potřeby a svobodu od obavy před světem.“ (Oslovení Kongresu, leden 6, 1941.) My vidíme, že svoboda je definovaná z hlediska žádoucích hodnot a osvobození „od“ nežádoucích hodnot. Tak je svoboda definována slovy, která reflektují, co člověk chce a potřebuje, versus co nechce a čím strádá.

Rychle se stává zřejmým, že jak je definováno, svoboda je čistě subjektivní fenomén, který odráží stav mezi touhami a mírou jejich plnění a je proto relativní zkušeností. Je také zřejmé, že osoba, která má málo potřeb nebo averzí, by cítila vnitřní svobodu většinu času, a že osoby s mnoha averzemi, odpory a touhami se budou cítit svobodné jen zřídka nebo vůbec, dokonce i když budou obklopené

hojností.

Tedy zralost a úroveň vědomí člověka určuje kvalitu zkušenosti, která je osobní; proto nakolik je společnost zavázaná, aby plnila tato očekávání? Je sociální svoboda definovaná z hlediska úspěchů nebo příležitostí? Je realistické očekávat, že společnost bude expandovat tak, aby se každý cítil pohodlně, když je to ve skutečnosti vnitřní podmínka a ne sociální faktor? Měly by být zákony země přizpůsobeny patologii neurotických problémů a diagnosám poruch osobnosti? (Každý člověk má svobodu necítit se pohodlně, pokud si to přeje).

Porozumění vztahu jednotlivce a společnosti vyžaduje nové přezkoumání samotné mysli, ze které pochází snění, přání, averze a odpory. Někteří lidé se cítí nepříjemně většinu času jen kvůli tomu, že nejsou naplněna jejich dětinská očekávání. Klinicky a výzkumem vědomí je zjištěno, že čím nižší úroveň vědomí pod hranicí 200 člověk má, tím méně zakouší pocit vnitřní svobody; a v nejnižších úrovních vědomě taková zkušenost není prožívána vůbec. Důsledek je, že čím vyšší úrovně vědomí člověk dosáhl, tím větší je možnost, pravděpodobnost a stupeň svobody, který zažije. Nad úrovní vědomí 540 je svoboda stálá, je vnitřní zkušenostní realitou, která je nezávislá na světě. S vývojem se stávají úspěch, štěstí a svoboda nezávislými vnitřními stavy, které jsou darem realizace Zdroje vlastní existence.

Svoboda jako produkt mysli

Protože zkušenost svobody, osobní, sociální nebo politické, je myšlenkový proces ovlivněný emocemi, lze se hodně naučit, když porozumíme praktickým duševním funkcím, včetně očekávání.

Následkem vývoje není mysl „myšlení“, které má každý člověk stejné, když pozoruje věci, je objevené, že existují dvě reálná dominantní energetická pole myšlení, a každé je souvztažné s dominantní úrovní vědomí odrážející „atraktorové pole“ (jak je definované nelineární dynamikou). Připojení ke specifickému energetickému poli každé úrovně vědomí je důsledek genetického a karmického dědictví, modifikovaný zkušeností a záměrem. Mysl se dá popsat jako dvě primární úrovně, které vyjadřují rozdíly v mozkové fyziologii a vznik éterického (energetického) mozku vyšší mysli. Nižší mysl je tak omezená schopnostmi fyzického mozku a jeho neurochemií. A popis těchto dvou úrovní mysli se také shoduje s tradičními vědomostmi a lidskou zkušeností. Tyto mohou být zobrazeny následovně:

Tabulka 1: Funkce mysli – postoje

Mysl ega (úroveň 155) (specifika)	Obsah	Vyšší mysl (úroveň 275) pole (podmínky)	Obsah +
Konkrétní, doslovný		Abstraktní, imaginativní	
Omezený, čas, prostor		Neomezený	
Osobní		Neosobní	
Forma		Význam	
Zaměření se na specifika		Všeobecnosti	

Exkluzivní příklady	Kategorizovat Třídu -Zahrnovat
Reaktivní	Objektivní
Pasivní/agresivní	ochranný
Připomínání události	Zasadit význam do kontextu
Plánovat	Tvořit
Definice	Esence, význam
Udat podrobnosti	Zevšeobecnit
Chodec (?)	Transcendence
Motivace	Inspirující záměr
Mravy	Etika
Příklady	Principy
Fyzické a emocionální přežití	Intelektuální vývoj
Potěšení a uspokojení	Naplnění potenciálu
Hromadění	Růst
Získat	Ochutnat
Pamatovat	Reflektovat
Udržovat	Vyvíjet
Myslet	Proces
Denotace	Odvození závěru
Čas = omezení	Čas = možnost
Zaměření na přítomné/minulé	Zaměření současnost/budoucnost
Ovládaný emocemi/chtěním	Ovládaný z rozumu/inspirace
Obviňuje	Přijímá zodpovědnost
Neopatrný, nedbalý	Ukázněný

Mezi kontrastujícími dvojicemi existuje stupňování, které vyjadřuje intenzitu, například je rozdíl mezi touhou, potřebou, přáním, „musím mít“ či vyžadováním, a mezi preferencí, doufáním, přáním, volbou, favorizováním nebo přijutím. Rozdíl v této jednotlivé kvalitě může vyjadřovat rozdíl mezi zabitím, vztekem, depresí a mizérií versus spokojenost, relaxace, a být bezstarostný ve svém očekávání.

Psychologie, psychiatrie, a neurochemie, stejně jako filozofie, věnují málo pozornosti studiu postojů, což je překvapující s ohledem na to, jak jsou důležité pro lidské štěstí, spokojenost a úspěch. „Postoj“ může být definovaný jako obvyklý způsob myšlení, který souvisí s tím, jak vnímáme sebe, svět a druhé lidi. V naší společnosti jsou postoje studované v rámci oblasti takzvaného „sebezdokonalování“, o kterém jsou pořádány pracovní semináře, a o němž existuje obsáhlá literatura. Běžná kolektivní zkušenost je, že očekávání od sebe a od druhých je modifikováno růstem a progresivní zralostí, spolu s duchovním vývojem. Takže kulturní pole růstu přitahuje progresivní segment společnosti nedávno označené „kulturní

tvořivost“ (Ray a Anderson, 2000). Prozkoumání předchozího seznamu, včetně toho, který následuje, je jednoduchým cvičením, které má uvolňující účinek a přináší různé volby uvědomění, které byly přehlédnuté.

Tabulka 2: Funkce mysli – postoje

Mysl ega (úroveň 155)	Vyšší mysl (úroveň 275)
Netrpělivý	Tolerantní
Požadavek	Dává přednost
Touha	Hodnota
Rozčilený, v napětí	Klidný, rozvážný
Kontrolující, ovládající	Rozptýlený
Prospěchářské využití	Vidí potenciál
Doslovný	Intuitivní
Ego zaměřené na sebe	Ego orientované i na druhé
Přežití sebe a rodiny	Přežití jiných
Stahující	Rozpínavý
Využívat, vyčerpat	Chránit, obohatit
Desing	Umění
Soutěžit	Spolupráce
Pěkný, atraktivní	Estetický
Naivní, podléhá dojmům	Sofistikovaný, informovaný
Vina	Lítost
Lehkověrný	Přemýšlivý
Pesimista	Optimista
Exces	Rovnováha
Síla	Moc
Chytrý, vychytralý	Inteligentní
Využívá život	Slouží životu
Necitelný	Milosrdný
Necitlivý	Citlivý
Zabývá se podrobnostmi	Zasadit do kontextu
Sdělení	Hypotéza
Uzavření	Otevřený konec
Terminální	Zárodečný
Sympatizovat	Vcítit se
Ocenit	Ohodnotit
Potřeba	Volba

Vyhnout se	Postavit se čelem a přijmout
Dětinský	Zralý
Útočí	Vyhne se
Kritický	Přijímající
Odsuzuje	Ochotně odpouští

Tabulka 2 odhaluje další volby a možnosti, které přinášejí prospěch při sebe uvědomění. Omezené postoje bývaly nazvané „charakterové vady“ a skupiny, které podporují duchovní růst, si všimly, že se tyto defekty začnou zmenšovat, jakmile jsou rozpoznány jako vlastní.

Výhoda přijetí vlastních vad, místo jejich odmítnutí, je zvýšení vnitřního pocitu vlastní poctivosti, bezpečnosti a vyšší sebeúcta, doprovázená výrazně sníženou obranou. A vnitřně poctivá osoba není náchylná cítit se zraňována od druhých lidí, a proto poctivý vhled má okamžitou výhodu ve zmenšení skutečné i potenciální emocionální bolesti. A osoba je zranitelná emocionální bolestí v přesném vztahu k míře sebeuvědomění a přijetí sebe. Když akceptujeme své stinné stránky, jiní nás nemohou napadnout. Proto se cítíme emočně méně zranitelní a více v bezpečí. Většina domácích hádek pochází z odmítnutí vlastní zodpovědnosti za dokonce jednoduché charakterové defekty, jako je zapomenutí schůzky nebo nějaká jiná banalita, které, kupodivu, představují většinu mezilidských konfliktů. Většina hašteření znamená nekonečné vzájemné obviňování pro hlouposti, kterému by měla zabránit emocionální zralost a poctivost. Domácí násilí a manželské zabití začíná světskými záležitostmi a potom se vystupňuje, a spouští je narcistické ego, pro které „mít pravdu“ je neskonale důležitější než dokonce život sám.

Klíčem k bezbolestnému růstu je pokora, která snižuje pýchu a výmluvy, a přijme omylnost jako normální lidskou vlastnost u sebe i u druhých lidí. Nižší mysl vidí vztahy jako konkurenční, vyšší mysl je vidí jako kooperativní. Nižší mysl se dostává do složitých vztahů, vyšší mysl se stává vyrovnanou s ostatními. Jednoduchá slova „omlouvám se“ uhasí bezbolestně většinu požárů. Vyhrát život znamená vzdát se posedlosti hledání viníka. Milost je mnohem silnější než válkychtivost. Je lepší uspět, než „vyhrát“. Trochu čestné pokory by uchránilo vysoký profil celebrity před vězením.

Tabulka 3: Funkce mysli – postoje

Mysl ega (úroveň 155)	Vyšší mysl (úroveň 275)
Ostražitý	Přátelský, dobročinný
Cynický, skeptický	Optimistický, plný naděje
Podezíravý	Důvěřující
Sebestředný	Ohleduplný
Lakomý	Velkorysý
Vypočítavý	Plánující

Kličkující	Přímý
Donkichotský	Stálý
Malicherný, vybíravý	Snadno se potěší
Bez peněz	Má je přiměřeně potřebám
Trvá na svém	Žádá
Exsces	Rovnováha
Hrubý	Zdvořilý, laskavý
Extrémy	Kompromis
Spěchá	Pokračuje v pohybu
Lakomství	Peníze nejsou všechno
Chtivost	Touha
Nevděčný	Uznalý
Degraduje	Skládá komplimenty
Odsuzuje	Nesouhlasí
Sexistický	Humanista
Zesměšňuje	Progresivní
Zaměřený na sebe	Starost o druhé a svět
Oportunistický	Upravuje životní plán
Spokojený	Zvyšování vlastní kvality
Hrubý, vulgární	Zdrženlivý, subtilní
Vykrucuje se	Čestný
Závist	Ocenění, respekt
Ponurý, těžký	Smysl pro humor, osvícený

Sebeúcta pochází z vnitřní poctivosti a počítá se zanecháním hašteřivosti, sporné obrany a postoje „čip na rameni“ (?), které pocházejí z inflace ega, s jeho zaměřením na nereálná očekávání. V normálním dětství pomáhají kompromisy, škádlení a žertování procesu zrání a snižují přílišnou citlivost a pocity zavržení a nepodporují ego. Děti na sebe navzájem volají „hloupý“, ale učí se to překonat, místo toho, aby reagovaly neurotickou obranou.

Tajemství úspěchu je docela jednoduché, změnou sebe člověk mění i druhé. Je město New York chladné, hrubé a necitelné místo, nebo je přátelské a zdvořilé? To všechno závisí ne na tom, jací jsou obyvatelé New Yorku, ale na tom, kdo jsme my. A zralý člověk považuje New York za přátelské, téměř domácí prostředí. Nezralý člověk ho vidí jako chladné a odmítavé, protože svět zrcadlí jeho vlastní projektované vnímání.

Úspěch je automatický produkt konstruktivních postojů založených na zdravém rozumu, jak jsou popsány Jackem Canfieldem v *The Success Principles* (2004). Proces není svízelný, ale je příjemný a člověka odměňuje. Úspěch je důsledek jednoduchých

principů.

Vývoj vyšší mysli je silně podporován, když se člověk od raného dětství setkává s estetikou, zvláště s klasickou hudbou, uměním, baletem i přírodou, také pomáhá náboženská výchova (i když je v pozdějším životě odmítnutá). Toto všechno má pozitivní vliv na vývoj a propojení energetických vzorů a neuronovou konfiguraci ve fyzickém mozku.

Svoboda a ego

Základ válek, zločinů, všech sociálních konfliktů, včetně genocidy, jak bylo diagnostikováno, vzniká z jádra samotného ega, z výslovně infantilního ega, s jeho netrpělivými potřebami, hlasitými protesty a nereálnými očekáváními. Se zralostí se grandiózní ego („nezkrotný býk“ na Zen obrazech) stává klidnější, více krotké a snadněji ovladatelné. Vývoj psychologického vědomí nastává pomocí několika mechanismů, jak je ukázáno dole.

1. **Represe:** Primitivní popudy jsou potlačené, následně popřené a potom promítnuté na jiné lidi (sociální paranoia).
2. **Podlehnutí a sublimace:** Při dobré rodičovské výchově jsou narcistické primitivní popudy vyneseny nahoru a změněny kvůli zisku, jako je láska, přijetí a ztotožnění se s podpůrnými rodiči a autoritami.
3. **Vyhovění:** Toto je způsob, jak se vyhnout zranění a představuje pokračování primitivních postojů, protože egocentričnost je jen potlačena, a všemohoucnost / grandióznost vnitřního narcistického postoje „dětského krále“ přetrvává. Důsledkem je, že člověk všechno vnímá jako překážky pro své vnitřní potřeby, jako svévolnou, nenáviděnou autoritu, a má to za následek nelibost, rebelii, otevřený odpor a trvalou nezralost. Tato dualita také vede k vážnému zkreslení reality, jako je vnímání událostí podle modelu pachatel – oběť, který je pak promítaný na společnost s extrémně neblahými následky. Toto je ono schizma v narcistickém egu, které stálo životy více než sto milionů lidí v posledním století.

Toto selhání zranění vede k diagnózám patologických poruch osobnosti, které zahrnují kriminalitu, chronický politický nesouhlas a extrémní egocentrismus grandiózních tyranů a diktátorů, kteří zabíjejí nejen své krajany ale dokonce i členy vlastní rodiny.

Svoboda versus infantilismus

Infantilní ego si chybně vysvětluje svobodu jako shovívavý libertinismus a okamžité uspokojení požitkářství bez starostí o druhé. Ve zmírněné formě taková osoba stále tlačí na pilu a snaží se zrušit každé omezení. To také vede k nereálnému očekávání, že by neměly existovat žádné důsledky při překročení hranic. To je uměle indukované očekávání, které je nyní rozšířené mezi mladistvými, kterým je vštěpován postoj oběti, a proto nejsou odpovědní za sociální přestupky, což má

za následek škodlivé postoje (jak uvedl Bill Cosby, který viděl, že dospívající lidé jsou oběti zpolitizované „victimologie“ a vymývání mozku).

Extremismus nakonec vyvolává reakce typu „shock jocks“, jak nedávno objevila veřejná média. Zneužívání „dobré věci“ a neintegrování vykořisťování jsou sebe porážející, protože poruší základní požadavky pro sociální struktury a přežití. Vykořisťování svobody vede k její ztrátě.

Zklamání narcistického ega je nejčastější roznětkou pro nenávist, která je v aktuální společnosti volně a otevřeně vyjadřovaná ke všem autoritám a institucím. Politicky je infantilní ego ateistický anarchista, který má paranoii a převládajícím zkresleným vnímáním vidí všechny situace z hlediska pachatele a oběti. V posledních desetiletích byl nedostatek sociálního vývoje obviňovaný generací šedesátých let, kdy bylo „cool“ stavět na odiv všechny společenské konvence. Stinnou stránkou byla naivita tohoto postoje, který ignoruje důsledky, které, jak bylo objevené, mohou být docela vážné, včetně dokonce smrti nebo doživotního vězení.

Jak již bylo vysvětlené ve vývoji života na této planetě, nejranější formy života byly vrozeně „chamtivé“ a v člověku toto přetrvává jako stálý hlad a touha, která je nenasytitelná. Přetrvávání nezkráceného narcistického ega v dospělosti vede k osobnosti, která je zahořklá a cítí se základním způsobem „zanedbaná“. Vnitřní ješitnost nemůže být nasycená, což vede k přecitlivělosti na skutečný nebo imaginární pocit vlastní bezcennosti. Takže hledaje status, žárlivost a závist ve formě zlé vůle a klevety jsou sociální atributy, které charakterizují „back stabbers“, tedy osoby, které se tváří jako přítel ale vrazí vám kudlu do zad, nebo „whistle blowery“ (upozorňují na nekalé praktiky v zaměstnání) ze zlé vůle a ne z integrity. (Rozdíl dělá situace.) Takové osoby nejsou schopné loajality a rychle zaprodají druhé a porušují jejich víru. Stejná psychodynamika platí pro ty, kteří se obrátí proti své vlastní zemi, proti kolegům nebo soudruhům ve zbrani.

To nepřátelství k (rodičovským) autoritám je vnitřní postoj současných politických trendů a jejich příkladem je progresivní disenfranchisement (zbavení práv) legálních rodičovských autorit a funkcí, které jsou nyní nahrazené vládou sponzorovanými školními programy, například sexualita, etika a tak dále. To je charakteristické pro všechny totality, ve kterých programování dětí nahrazuje tradiční rodičovské funkce (například Hitlerjugend, Maova Čína a islámští bojovníci). Dětem jsou vědomě naprogramované „nové myšlení“, memes a sociální a politické postoje. Stát nahrazuje rodičovskou roli a určuje pravidla. Protože je mládež zranitelná a tvárná, má to na ni zhoubný vliv a je kořistí hledačů z islámských Mullahs a údajných „liberacionistů“, z nichž všichni usilují o kontrolu a další přísun naivní mládeže.

Se zralostí je společenský život viděný jako rovnováha a důsledek obchodu, při kterém jsou zvířecí podněty sublimované do vyšších zisků, jako jsou láska, bezpečnost, úspěch, respekt, sebeúcta a osobní svoboda. Zda jsou hranice nebo sociální či právní regulace omezující nebo ochranné, záleží více na úhlu pohledu než na nějaké externí realitě. Společnost tak vyjadřuje buď kolektivní nevědomost, nebo také kolektivní moudrost, často však za cenu velkého utrpení a bolesti.

Narcistické ego neomezované společnosti je jako lokomotiva bez strojvůdce, a se zralostí si teprve člověk začíná uvědomovat, že policie, zákony, etika, racionalita a morálka zajišťují jeho opravdovou svobodu a odmítne své iluzorní postoje a neodpovědnost.

V intelektuální oblasti infantilismus považuje rozum, logiku, morálku a etiku za svévolné autoritářské závaží a omezení, a proto lidé z nízkých úrovní společnosti velebí zločin, kriminální kulturu a vulgaritu. Anarchistu pokládají za hrdinu a souhlasně hanobí estetiku a krásu. Ego je chytré a může si odůvodnit svou dětsky motivovanou nenávist a násilí buď odstraněním Boha, nebo, paradoxně, ospravedlněním masakrů jiných lidí ve „jménu božím“ (Alláh), to jest džihád.

Vysněná „svoboda“ Id

Přebujelé infantilní ego požaduje a grandiózně cítí „oprávněné rozhořčení“ pro svá „práva“ a očekává, že mu bude dovoleno si bezuzdně užívat, aniž by neslo důsledky nebo odpovědnost. Proto vidí sociální strukturu jako velkou frustrující překážku pro svou impulsivnost. Jádro ega je vzpurný anarchista, ateista a exhibicionista, který předpokládá, že život bude nekonečná římská orgie, včetně neomezeného užívání všech drog a alkoholu, i zvrácené sexuality, která dovoluje zneužívání naivních a zranitelných lidí. Dokonce děti by měly být vyňaty z omezení, a jejich obětování by mělo být společností schválené a dokonce legalizované, a sofistika deklarovala, že takové predátorské chování je omluvitelné jako „svoboda projevu“ (například dětská pornografie). Stejně myšlenkové procesy usilují změnit význam termínu „svoboda projevu“ místo toho ji označit jako totální svoboda a neomezené „vyjadřování“ nebo „chování“. Tak je vlk přestrojený v beránčím rouše politických sloganů.

To, co identifikuje jádro narcistického ega, je jeho neschopnost a odmítnutí přijmout osobní odpovědnost, a taková žádost je hlučně odmítnutá jako utiskující. To posílí falešný pocit vlastní důležitosti a pokříví realitu k tomu, aby bylo viděné jako oběť. V tomto bodě se společenská soudnost zajímá pod palbou propagandy, která zatemňuje rozlišování mezi pokrokem a regresí. Nemůže rozeznat rozdíl mezi progresivním postojem a degenerativním, navzdory historickým příkladům, kdy všechny velké říše upadly z důvodu vnitřního morálního rozkladu, spíše než útokem zvenčí. Důvod pro to je docela zřejmý: jak klesá úroveň vědomí, tak klesá úroveň moci, proto je vnitřní síla pro přežití ztracená, a to jak individuálně, tak kolektivně.

Se zralostí autorita přestává být viděná jako nepřítel, kdy zločinec je zobrazovaný jak oběť, naopak, autorita jako představitel společnosti je vnímána jako ochranný činitel. Pro zločince je policie nepřítel, pro ty, kdo dodržují zákony, je přítelem. Integrovaní lidé se cítí bezpečnější, když vědí, že veřejné události a ulice jsou pod dozorem kamer, ale provinilci a neintegrované osoby, kvůli vrozené paranoie, která doprovází takové postoje, odmítají a nenávidí veřejný dozor, který vnímají jako zásah do jejich „práv“. Sledovací kamery jsou součástí dnešní společnosti a existují kvůli narcistickým osobnostem, kterých je ve společnosti plno. Kasina a obchodní domy jsou stejně dobře střežené, jako jsou státní vyšetřovací agentury a často ještě lépe.

Narcismus je neodmyslitelně paranoidní a proto se neustále snaží skrývat, což je absurdní v dnešním světě počítačů, které nepřetržitě dokumentují každý detail každého člověka a toto vše je celosvětově k dispozici. Každá podrobnost o osobním životě je automaticky odhalena jako kumulativní cesta, která sleduje všechny nákupy, dotazy na webových stránkách, finanční pohyby, zájmy, politiku, vzdělání a další. Každý člověk žije ve veřejné doméně, a ti, kdo protestují, jsou jenom identifikováni Internetovou databází.

Projekce zkresleného vnímání má katastrofální dopad, když ho politické nátlakové skupiny použijí nesprávně na orgány státní správy. Aktuální pohromy v Americe a jinde na světě ovlivňující americká velvyslanectví a vojenské operace jsou nezamýšlený důsledek, který následoval po dobře míněných, ale naivních a nereálných nátlacích na kritické agentury, a jež poškodily jejich schopnost chránit životy a zajišťovat blaho občanů. V historii stejná naivita také zaslepila ministra války Stimsona (úroveň 180), který byl varován před japonskými pohyby před druhou světovou válkou. Podobná událost se stala Nevillu Chamberlainovi (úroveň 185) který nedovedl poznat realitu a po schůzce s Hitlerem se vrátil do Anglie s heslem „mír pro naši dobu“ (Hitler se ušklíbal nad jeho „hloupostí“). Usmíření s teroristy kalibruje v úrovni 155. Oni to vnímají s opovržením jako slabost a zbabělost a pozvání k útoku (tj. zvířecí vlčí mentalita). Pod úrovní kalibrování 200 silný útočí na slabé, nad úrovní 200 je chrání.

Nedostatek zodpovědnosti také omlouvají obhájci, kteří mají pochopení pro nejvíce dekadentní a nebezpečné osoby na světě, místo pro jejich oběti. Tak se nižší mysl stává nástrojem narcistického ega, jehož patologie je tak hrozná, že nemůže rozlišit mezi spasitelským megalomanstvím, které kalibruje v úrovni 60 a integrovaným státníkem, který kalibruje v úrovni 460 (to jest mezi přátelským psem a varanem komodským).

Dětské ego nenávidí společnost obecně, ale zvláště jeho zastupující instituce, jako jsou vlády, školy, průmysl, kapitalismus, úspěšný obchod, velké společnosti nebo opravdoví vítězové a úspěšní lidé (Gibson, 2004).

V psychoanalytické zkušenosti se rychle se stává subjektivně zjevným, že postoj k autoritě pochází z dětské fantazie a ze zkušenosti s otcovskou postavou, která je buď chápána jako hrozná (a nenáviděná a obávaná), nebo jako ochranná (a důvěryhodná). Následně je takový postoj promítán na všechny authority, a člověk buď připojuje a podporuje společenskou strukturu nebo se stává nespokojencem a revolucionářem, v závislosti na úspěchu nebo selhání řešení, aniž si je vědom tohoto konfliktu. Tyto nevědomé emocionální postoje byly pozorované u pacientů více než po dobu více než 50 let v klinické psychiatrické praxi. Mysl automaticky projektuje své vlastní obrazy a zdeformované systémy víry na jiné lidi. Fenomén je subjektivně velmi emocionální a vyskytuje se samovolně bez jakéhokoliv vyzývání nebo psychoanalytického výkladu („přenos“). Oidipův komplex byl demonizován a Freud ho „demytologizoval“ od těch, kdo nemají vyřešený vlastní Oidipovský komplex a proto ho promítají na společnost, a nejsou si toho vědomi. Primární hodnota porozumění psychodynamice není teorie o Oidipově komplexu, ale porozumění mechanismům ega, jak probíhá konflikt.

Dále je zajímavé si všimnout, jak důležité důsledky pro společnost může mít "nevyřešený Oidipovský komplex". Ve významné německé škole filozofie počátkem 18. století byl Hegel nejdůležitější respektovaný učitel a autorita. Třebaže Marx byl jeho brzký stoupenec, on odmítl otcovskou postavu Hegela, zvláště Hegelův primární princip absolutna (který kalibruje v úrovni 570). Místo toho, Marx ctižádostivě odhodil Hegelovo důležité pochopení a nahradil jej dualistickou teorií, která kalibruje v úrovni 130 a byla přitažlivá pro vnitřně rebelujícího adolescenta v ostatních revolucionářích. Zmatek mezi progresivními lidmi a revolucionáři přetrvává dodnes a je možné, že neexistuje žádná současná opravdu integrovaná a progresivní politická strana. (Toto kalibrovalo v úrovni 360 na středozápadě Spojených států v letech 1930 až 1940.)

Je důležité, že sobecký status celebrity je často kluzkým svahem, který vede k pádu politiků, diktátorů, bývalých guru a politických disidentů, pro které Karl Marx (úroveň 130) představuje kulturního hrdinu. Platí: „podle ovoce je poznáte“ a dopad stinné stránky kalibrované úrovně 180 představuje možná největší nebezpečí pro celou společnost a dokonce pro celý svět, kvůli jeho lživé pravděpodobnosti a snadné propagandě, která má zhoubný vliv na nevinnost nedostatečně vyvinuté lidské mysli a nezralost velkého počtu obyvatel (sedmdesát osm procent celosvětově a přibližně padesát procent v Americe).

Svoboda a mozek

V procesu vývoje ovlivňuje naučené chování vývoj neuronových spojení v mozku a v mozkové kůře. Toto také pokračuje v pozdějším životě. Dokonce i taková specifická schopnost, jako je učit se balamutit (žonglovat?), má v experimentálních podmínkách za následek přírůstek neuronů a větší složitost jejich vzájemného spojení, stejně jako mnoho specifických oblastí mozku. Nepoužívání schopností vede k progresivnímu snížení počtu neuronů a hmoty, což potvrzuje běžná fráze „použít to nebo ztratit.“ Tento princip má rostoucí význam pro kompenzaci poklesu schopností ve stáří, ale také má hlavní význam při zhoršení intelektuálního vývoje školních propadlíků a dětí, které jsou zanedbané svými rodiči.

Selhání socializace a zrání má za následek zhoršení neuronového vzorování, které tím zachovává primitivní konfigurace, které zmenšují možnost testovat realitu a vývoj složitějšího základního neuronového šablonování a spojení, které jsou nezbytné pro vývoj vyšší mysli. Zesměšnění spirituálního uvědomění a socializace instinktivních popudů mají za následek převahu primitivních reflexů, jak je uvedeno v předchozí kapitole.

A méně rozvinutý mozek a tím výsledná úroveň mysli znamená, že zvířecí popudy stále dominují. A rozumová sofistika nižší mysli proto usiluje o změnu společnosti, namísto sebe. Tato primitivní nevyvinutá mysl se pak bouří proti veškeré pravdivé racionalitě a usiluje o posílení své slabé pozice obrácením na svou víru nebo zastrašováním a sporem.

Svoboda versus sofistika

Sofistika začala v starověkém Řecku, kde byli vyučovaní rádoby politici jak přesvědčivé řečnit, s rafinovaně přestrojenými skrytými programy. Trénink byl

založen na opravdové propagandě ve formě prezentace hodnověrného a přesvědčivého, ale chytře překrouceného argumentu, který méně vzdělaní lidé neprohlédli.

Josef Goebbels byl světově nejproslulejší expert nedávné doby a byl schopen přesvědčit celé obyvatelstvo, aby se vzdali svých životů pro sofistiky, které ospravedlňovaly útoky Třetí říše. Odůvodnění nacistického připojení Rakouska a následující invaze do Evropy se zakládalo na dualistickém překroucení reality podle vzoru pachatele a oběť, ale s obrácenými rolemi. Hitlerova sofistika byla, že on navrhoval „odčinit křivdy“ Versailleské smlouvy. Versailleská smlouva požadovala od Německa reparace, aby odškodnilo své barbarské činy a ničení v první světové válce, která stěží mohla být považovaná za nevinné chování. Infantilní ego neočekávalo žádné důsledky za své pustošící jednání a bylo rozhořčené, když byla po něm požadovaná nějaká odpovědnost. Proto, jak to paranoici dělají, hledalo pomstu pro imaginární bezpráví. Infantilní ego považuje zodpovědnost a důsledky, jako reparace, za urážku a pohanu.

Extrémní politické postoje, ať levicové nebo pravicové, kalibrují velmi nízko a představují egocentričnost nižší mysli, která má, jak jsme zjistili z předchozích kalibrování, potenciálně rozsáhlé publikum. Kulturní konflikt může proto být zasazen do kontextu v první řadě jako konflikt mezi reprezentací nižší mysli versus vyšší mysl, která má docela jiná paradigmatu sociální reality a očekávání. V důsledku toho krajní levice vidí tradici, etiku, morálku a intelektuální integritu jako fašistické postoje, a krajní pravice vidí krajní levici jako protistátní. Vnímání je proto produkt mozkové fyziologie, je ovlivněno přítomností nebo nepřítomností éterického mozku, zralostí, kalibrovanou úrovní vědomí a duchovním vývojem, což všechno je souhrnně ve shodě s celkovým vývojem vědomí celého lidstva.

Realita svobody a štěstí

Právě tak jako veškerá destruktivita má společný zdroj, tak i svoboda, úspěch, zdraví a mír mají společný původ, kterým je duchovní pravda a integrita.

Každý člověk je potenciálně svobodný. To je pouze věc volby, aby následoval cestu k pravdě, ke stupni, který může objevit jako identifikovatelný, poznatelný a ověřitelný. Namísto toho, aby záviděl nebo nenáviděl úspěch, měl by ho raději napodobit, okopírovat, ztotožnit se s tím, a vyvinou vzory. Kdo převezme zodpovědnost za vlastní činy a jejich důsledky je, sám o sobě, velmi silný a téměř okamžitě se zvedne jeho úroveň vědomí nad 200.

Extrémně cenný pohled, kterému se učí všechny duchovně vyvinuté osoby během svého vývoje, je vidět vlastní osobní vědomí jako rozhodující vliv, který určuje všechno, co se vyskytuje ve vlastním životě.

Další účinný princip, jehož rozpoznání vede k větší úctě k postojům, je to, že mysl buď vědomě, nebo nevědomky inklinuje k manifestaci toho, co se v ní nachází. Je proto velmi užitečné vidět, že ve skutečnosti čokoláda není nepřítel nebo protiklad vanilky, ale představuje jen kontrastující volbu. Je také dobré poznat, že infantilní ego, které se tajně skrývá v extrémní chudobě, stále doufá ve chválu a povýšení, a je posedlé „mít pravdu“, pěstuje si „křivdy, urážky, bezpráví“ a

zášť. Při troše reflexe lze vidět, že ego dostává velkou energii a výhody od negativních postojů, a že duchovní vývoj je urychlený ochotou k tomu, vzdát se těchto pochybných přínosů pro skutečné zisky.

Cesta k svobodě a štěstí

Východisko ze selhání, neštěstí, zklamání, nedostatku, potřeb, hněvu a deprese je zdánlivě jednoduché. Život se dá porovnat s plavbou na moři, kde posun o jeden stupeň na lodním kompasu určí, zda se konec cesty posune o stovky mil mimo kurs.

Nejsilnější nástroj, který již existuje, je duchovní vůle, která, když je pevně usazená, bude čelit a překoná každou překážku. Je to duchovní vůle, která určuje úspěch cesty. Ze subjektivní zkušenosti, stejně jako z mnohaleté klinické praxe, duchovním vzděláním a výzkumem to je potvrzené, že duchovní vůle je primární kormidlo, které určuje nejen tento současný život, ale také průběh vědomí v průběhu ohromné rozlohy času, klasicky nazývané karma (úroveň1000).

Jedním jednoduchým rozhodnutím se nemožné stává možným, protože hlavní závaží, které bylo připojeno ke korku, se uvolnilo, a nyní korek bez námahy stoupá kvůli hustotě a moci pole. Tak člověk může opustit egoistickou iluzi, že duchovní postup je obtížný a že to člověk musí udělat všechno sám. Naopak, iluze nedostatku zmizí a silné energie nyní pomáhají udržet lidský postup, který je nyní doprovázený potěšením ze zvýšené sebeúcty a svět se začne magicky proměňovat v přátelské a užitečné místo. Dojde ke změnám v mozkové neurochemii v pozitivním směru, a jako motýl ze zámotku, éterický mozek vytryskne pro nápor toku duchovní (to jest, kundalini) energie, a zkušenost života i sebe ve světě se začíná transformovat.

Také bude objevené, že ego se skládá z do sebe zapadajících kostek stavebnice a že pohyb jedné kostky naruší celou hromadu, která pak začíná padat vlivem své vlastní gravitace. Dokonce zdánlivě malé úsilí může mít velký hlavní efekt, a člověk objeví, že i jen pouhý úsměv může totálně měnit lidský život. Mnoho tisíc lidí, kteří následují zvyšování vlastní kvality a duchovní stezky, potvrdí realitu tohoto objevu.

Následuje seznam „vítězných“ postojů, které všechny jsou docela jednoduché, a jejich volba přináší značné dlouhodobé výhody. Život v energetickém poli nad úrovní 200 je docela odlišný od života v úrovni vědomí 180.

Duchovní založení – základy – Část I

Dostupný	265	Vyvážený	305
Vlídny (benign)	225	Klidný	250
Ohleduplný	295	Spokojený	255
Srdečný	255	Slušný	295
Spolehlivý	250	Pilný	210

Diplomatický	240	Uvolněný (easy going)	210
Spravedlivý (equitable)	365	Etický	305
Fér	305	Věrný	365
Pevný, rozhodný	245	Flexibilní	245
Přátelský	280	Upřímný	255
Radostný	335	Šťastný	395
Tvrdá práce	200	Zdravý	360
Užitečný	220	Čestný (honest)	200
Úctyhodný (honorable)	255	Lidský	260
Pokorný	270	Idealistický	295
Milý	220		

Tabulka odhaluje vlastnosti, které jsou hodnotné a byly podporované všemi úspěšnými společnostmi v průběhu času, a které kalibrují nad 200. Cesta k duchovnímu uvědomění je podporovaná skutečností, že vyšší motivace jsou posílené energiemi, které znamenají moc, zatímco egoistické postoje jsou slabé, omezené a vyčerpávající. Negativní vlastnosti jsou propojené mezi sebou, pozitivní vlastnosti také, takže pokrok v jedné oblasti přináší překvapující zlepšení v dalších oblastech, kterým to ani nebylo vědomě adresované. Zatímco negativní vlastnosti jsou polarity a proto vyvolávají své protiklady, nad úrovní 200 se jedná s realitami, které žádné protiklady nemají. Nepřátelství není opakem přátelství, ale jenom nepřítomností přátelství.

Postup kladnými úrovněmi se stává obvyklý, snadný, a stejně tak životní styl. Je objevené, že každá úroveň vědomí představuje silné pole, proto to, co si člověk vybere, neviditelně ovlivňuje kvalitu jeho života. Člověk zkušeností objevuje, proč se „bohatí stávají bohatší, zatímco chudí jsou ještě chudší,“ proč „úspěch plodí úspěch,“ proč „like goes to like,“ proč „vrána k vráně sedá,“ nebo proč „spaní se psy přináší blechy.“ Nakonec si člověk uvědomí, že „držet se vítězů“ znamená získat prospěch z celkového pole a stoupat osmózou. Člověk pochopí, že „krása je uvnitř člověka.“

Z výzkumu vědomí můžeme potvrdit, že přijetí postoje ihned přivolává celé pole vědomí, které pak nevědomě začíná dominovat v člověku a v jeho myšlení. Co člověk považuje za „své myšlenky“, jsou pouze myšlenky běžné ve specifickém energetickém poli a vůbec nejsou zcela osobní. Je lepší se negativitě vyhnout než jí oponovat a odolat pokušení a iluzi, že si s ní lze zahrávat a nespálit se. Neintegrovaná pole vědomí obsahují lákavé programy, které jsou extrémně rafinované. Ty byly vytvářeny a rafinovány po staletí a jsou tím zahalené a přestrojené ve svůdných podobách.

Ježíš Kristus řekl, abychom neoponovali tomu, kdo je negativní, ale jenom se mu vyhnuli. Výzkum, stejně jako rozsáhlá klinická zkušenost, ukazuje, že nikdo si nemůže jen tak zahrávat s ohněm neintegrity, proto se duchovně uvědomělý člověk učí rozeznávat pokušení a svody. Mnozí lidé mají ohromné zisky a výhody, protože se naučili využívat důvěřivost a naivitu jiných lidí, a rafinovaně idealizují pokušení, dělají je extrémně lákavými, jak to v současnosti vidíme jako stinnou stránku zábavních médií.

Duchovní založení – základy – Část II

Loajální	345	Zralost	280
Skromný	245	Morální	200
Hezký	255	Normální	300
Otevřený	240	Uspořádaný	300
Trpělivý	255	Trvalý	210
Příjemný	220	Půvabný	275
Zdvořilý	245	Pozitivní	225
Ochranný	265	Racionální	405
Spolehlivý	290	Úctyhodný	250
Uctivý, zdvořilý	305	Zodpovědný	290
„Sůl země“	240	Duševně zdravý	300
Smysl pro humor	345	Rozumný (sensible)	240
Stabilní	255	Podpůrný	245
Přemýšlivý	225	Tolerantní	245
Vřelý	205	Moudrost	385

Zatímco co se zběsilá osoba mlátí ve vodě a utopí se, více pokročilý člověk se učí plavat. Konec konců vzestupné moře, které podporuje duchovní pokrok, je celkové silné pole vědomí. Moc tohoto pole může předem zabránit dokonce i smrti. Člověk to intuitivně věděl od počátků civilizace a také si byl vědom toho, že život nemůže být uhašen, ale může jen měnit formu. (Toto sdělení kalibruje v úrovni 1000.)

Volby určí důsledky, a tento mechanismus je opravdu neosobní a funguje automaticky, protože energie pole jsou vyvolané jako důsledek volby. Jednotlivec, jako důsledek volby, je jako železná pilina, jejíž pozice v poli je přímý důsledek jejího vlastního rozhodnutí. Přijetí této reality je zároveň povznášející a

osvobozující. Zároveň však to je děsivé a konsternující. Proto jediná skutečná svoboda v universu je svoboda volby, což je dar, který lidstvo přijalo. Člověk si pak uvědomí, že neexistuje žádný kormidelník, ale tím je on sám, a že “ já sám jsem nebe a peklo“ (úroveň 700+).

Přijetí této celkové pravdy přináší sílu odhodlání, místo marných přání. To, co lidi děsí na duchovní realitě je to, že je konfrontuje s realitou jejich osudu, který je výhradně v moci jejich vlastních rukou. Nebe stejně jako peklo, je výsledek vlastní volby, proto je klíč ke svobodě dán milostí karmického dědictví celému lidstvu Božím řízením.

Filozofové a filozofie

Altruismus	435	Aristoteles	498
Autorita	400	Avataři, velcí učitelé	1000
Ayers, A. J.	475	Bacon Roger	460
Behaviorismus	400	Skauti askautky v Americe (zákony)	455
Skauti a skautky v Americe (Přísaha)	450	Burke, Edmund	410
Kapitalismus (Filozofie)	340	Carnap, Rudolf	485
Rytířství	465	Křesťanský fundamentalista	205
Kolektivismus	200	Comte, Auguste	485
Konzervatismus	405	Dewey, John	455
Eagle Scout (nejvyšší hodnost skautů)	460	Emerson, Ralf Waldo	485
Empirismus	475	Epikureismus	305
Etika	415	Existencialismus	375
Iniciativy založené na víře	480	Friedman, Milton, Economic	400
Gnóze	503	„Great Society“ (Prezident L.Johnson)	280
Greenspan Economist	400	Hobbes, Thomas	475
Heritage nadace	265	Humanismus	365
Hoffer, Erik	505	Idealismus	200
Husserl, Edmund (osoba)	499	Intellectualism	395
Imperialismus	200	Laissez-faire	305
Kierkegaard, Sören	410	Mach, Ernst	490
Logický pozitivismus	380	Morálka	405

Malthus, Thomas	204	Neoconservatism „Nový úděl“	395
Naropa institut	405	NRA politická pozice	205
„Nový úděl“ (Prezident Roosevelt)	340	Ockham, William of	535
Objektivismus	400	Orwell, George: 1984	410
Optimismus	295	Pierce Charles	465
Fenomenalismus	420	Plotinus (spisy)	503
Platon	485	Rand, Ayn	400
Pragmatismus	200	Russell, Bertrand	465
Racionalismus	470	Sartre, Jean – Paul	200
Svatí	550	Scholastika	460
Schlick, Moritz	480	Sociální darwinismus	215
Scotus, Duns	490	Solipsismus (filozofické teorie)	410
Socrates	540	Spencer, Herbert	410
Solipsismus (osobní systém víry)	350	Přežití nejschopnějších	220
Duchovní mudrci	700	„Tradiční“ americká filozofie	440
Teologie	460	Tradiční liberál	355
Transcendentalism	445	Utilitarismus	240

Intelektuální disciplíny

Algebra	405	Aritmetika	395
Teorie poznání (epistemologie)	475	Geometrie	400
Geometrie (těles)	405	Velké svazky západního světa (bez Marxe)	465
Matematika	450	Metafyzika	460
Ontologie	465	Věda	450-460
Teologie	460	Trigonometrie	410

Jelikož mysl nemůže vrozeně rozeznat pravdu od falše, její jediná obrana je spoléhat se na rozum a intelekt. Tak je vzdělání výhoda na mnoha úrovních. Nicméně u nevyvinutého ega je schopnost myslet rozvrácená racionalizací, která má ospravedlnit emocionální postoje. Překroucená pravda pak upadá do stratifikovaných úrovní souhlasných s průvodními úrovněmi vědomí ve společnosti.

Nad úrovní vědomí 200 je pravda oceňována pro svou vlastní příčinu, a proto jsou vzdělání a učenost respektované. Sobecké ego požadavky pravdy odmítá, protože ohrožují jeho osobní systémy víry. Tak jsou morálka, etika a zodpovědnost viděny jako utiskující a jsou odmítány. Přitom racionalizace nižší myslí zamění dialektiku a požadavky poctivosti tak, že dokonce nestydaté a hrubé lži jsou vydávány za pravdu nebo za „fakta“, i když nemají žádné základy v realitě. (V historii znamenalo „podat falešné svědectví“ [úroveň 140] klatbu a exkomunikaci, dokonce i v primitivních společnostech.)

V aktuální „kulturní válce“ nyní významně nahrazuje zpolitizovaná sociologie, sofistika a řečnictví rozum a ověřitelnou pravdu. Napadeny a zneuznány byly dokonce i historie, jazyk, matematika a věda, stejně jako etika zodpovědnosti nebo odpovědnost. Zatímco tyto relativistické postoje by mohly být omluvené nebo přehlédnuté u naivních a zaostalých adolescentů, další prvek tohoto poklesu ukazuje a odhaluje motivaci za touto regresí, kterou je „oprávněná nenávist“.

Zatímco překroucená pravda, která je charakteristická pro úroveň vědomí 130-195, může znít atraktivně pro nevzdělané lidi, ona je ve skutečnosti beránčím rouchem pro hněv, závist a zlou vůli, a pro ospravedlnění paranoidních deformací. Nenávist je průhledně odůvodňována a je veřejně explozivní. Zlostný řečník se zarudlou tváří a vystouplými žilami na krku se emocí třese a divoce gestikuluje, s rozhořčeně zdviženým prstem. Podobné chování můžeme pozorovat u zvířat.

Sofistika a řečnictví byly pečlivě analyzované a vyvrácené Platonem, Aristotelem a Sokratem 350 let před naším letopočtem, kdy byla dohoda a diskuze dokončena. Po dva tisíce let byly považovány integrovanými mysliteli za uzavřenou záležitost. Zatím ještě v každé generaci velké procento obyvatelstva kalibruje pod 200, a tak dogma vlastního zájmu se objevuje znovu v novém převleku a nahrazuje pravdu za jakoukoliv cenu. Takže podvrácení pravdy pro zisk silně přetrvává a je ve skutečnosti primární oporou válek a genocid. „Virus“ přitažlivých frází prochází generacemi, jak vysvětluje studie mimetiky (najdi si mimetiku na Webu).

Jak již bylo uvedeno, v nedávné době překroucené teorie Marxe stály životy milionů lidí a měly za následek chaotické občanské pohromy, které jsou příležitostí pro číhající fašismus. Infekční meme (ústřední myšlenka) je, že *obvinění* slabé osobě nahradí integritu. Vina kalibruje v úrovni 180, a stejně jako rakovina, oslabuje a prakticky ve skutečnosti poškozuje toho, kdo obviňuje, a snižuje jeho úroveň vědomí tak, že takzvaná oběť se pak stává doslovnou a skutečnou obětí.

Aristoteles viděl hodnotu rétoriky v tom, že pravda musí být správně a řádně prezentována tak, aby mohla být ostatními lidmi přijatá. On ve skutečnosti popsal v politických, sociálních a filozofických pojmech jednu ze základních zásad výzkumu vědomí, a to, že pravda je nejen důsledek obsahu, ale také souvislostí. Tak popsal etické použití řečnictví jako prostředku, který efektivně představuje pravdu, tj. zahrnuje nejen správnou dialektickou logiku („logos“), ale také integritu řečníka („étos“), a kvalitu publika („patos“). Zatímco problematrické filozofie a postoje působí na emoce a využívají (přes nižší mysl) nelogickou frázi „hájit případ“ (pleading the case?), disciplína a zákony dialektiky vědy a rozumu jsou přísné, náročné a nedají se ohýbat. Ověřitelná pravda není závislá na

lidských pocitech, které jsou irelevantní, osobní, a základním způsobem narcistické a zkreslené.

Úroveň kalibrování 460 ukazuje učenost, 470 ukazuje pravdivou racionalitu a úroveň 499 ukazuje brilantnost a pravděpodobného génia. Je znát, že úroveň kalibrování řečnictví není ani na úrovni prosté aritmetiky. Je s podivem, že rétorika může být brána vážně ve veřejné politice, nebo být používána jako základ pro soudní rozhodnutí, tj. dělat slovní „řeč“ znamená „mluvení“ a „psaní,“ nebo je míněno „všechno chování“ podle okolností? Jsou hořící kříže Ku Klux Klanu „řeč“? Je veřejný pohlavní styk „svoboda projevu“? Proto přípustné parametry zahrnují nejen obsah, ale i motiv, záměr a zodpovědnost za sociální dopad (například podněcování výtržností).

V starověkém Řecku se kariérní politici učili rétorice od profesionálů, kteří si účtovali honorář a vyučovali „řečnictví“, nebo jak zastínit pravdu a prezentovat svůj program, aby mohli vyhrát volby. To byla naučená dovednost, která byla bombasticky nazývaná nabubřelostí, „putting on the spin“ nebo „jen tlachy.“ Jejím cílem je zapůsobit na lehkověrné, méně vzdělané nebo vzdělané lidi, kteří mají osobní program. Toto zhanobení pravdy potupili Platon, Sokrates a Aristoteles, kteří totálně vyvrátili důvěryhodnost protagonistů. Nicméně, oni odešli od dialogu s dvěma důležitými závěry: (1) inteligence i filozofie závisí na splnění náročných požadavků dialektiky (struktura) argumentů, a, (2) je důležité, aby integrovaná pravda byla řádně prezentovaná publiku, aby ji mohlo pochopit a přijmout. To je ve shodě s výzkumem vědomí v tom, že ověřitelná pravda je produkt obsahu i kontextu.

Vůdci často neposkytnou úplné informace, aby si je lidé mohli dát do celých souvislostí. Stinnou stránkou rozumově integrovaných lidí je, že si myslí, že pravda samotná může přesvědčit ostatní lidi, a ignorují skutečnost, že existuje pravý opak, neintegrování lidé nenávidí a odmítají pravdu nebo ji označují za lež, protože ji vidí jako odmítnutí svých vlastních motivů. Když je pravda řádně zasazena do kontextu, je posílena spolehlivostí, potom faleš nemusí být dokonce ani vyvracena, protože padá sama o sobě.

Přestože je pravda založená na své vlastní kvalitě, kupodivu často musí být „prodávána“ v přijatelné a stravitelné podobě. Obyvatelstvo s nižšími úrovněmi vědomí se zajímá jen o zisk. To, že „pravda vás osvobodí“, je koncept vřele přijatý integrovanými lidmi, ale nikoli neintegrovanými, protože pro ně je pravda nebezpečí a nepřítel, který ohrožuje všechny jejich pozice.

Jestli má faleš „stejná legální práva“ jako pravda, a navíc má akademické schválení plus propagaci v médiích, pak Goebbels, Hitler, Eichman, fašismus a holokaust byli legitimní, a stejně tak Stalin, Pol Pot a Buchenwald. Můžeme vidět, že problém není falešnost sama, ale její (luciferské) označení jako pravda.

Překroucení pravdy a integrity v naší aktuální společnosti je již tak nekontrolovatelné, že se zhanobení pravdy stává bizarně extrémní, jako je konstatování, že oběti 9/11 byly opravdu nacističtí „Eichmani“, kteří si zasloužili zemřít (úroveň 90). Sdělení později obhajovali stoupenci, jejichž vlastní schopnost pro rozumnost byla vážně zhoršená bludnou úvahou a

konstatováním, že „oběti si zasloužily zemřít kvůli irácké válce“. (Fox News, 2/04/05). Irácká válka byla fakticky samozřejmě následek útoku z 9/11, byla důsledek a ne původce. Tak relativismus nahradil pravdu klamem doprovázeným velkým „hurá!“ od podporovatelů, kteří sami byli patetické oběti akademického vymývání mozků.

Je-li aplikací stejných principů legalizovaná a ospravedlněná lež, pak by tak mělo být i pobuřování, zrada a špehování proradných agentů (je to jen procvičování jejich „práva“ na svobodu projevu). Stejný výrok pak podporuje právo na nenávisť a použití síly k ničení, protože „řeč“ je nyní právně definovaná tak, aby zahrnovala akci. Paradox je ten, že jestliže je anarchie „legální“, pak by nebyl legální zákon, který by to prosadil. Zákon je založen na pravdě a proto, bez požadavku pravdy neexistuje žádný zákon, podle kterého lze protestovat za „právo“ z bezpráví.

Závěr

Svoboda (freedom) je nezávislý vnitřní stav, zatímco svoboda (liberty) je důsledek kolektivních sociálních rozhodnutí a jedinec je vystavený omezením, která mají sloužit obecnému dobru. To je závažná chyba, plést tyto dva stavy dohromady a má to důsledky.

Musíme nakonec přijmout zodpovědnost za naše volby, rozhodnutí, a jejich důsledky. Každý akt, myšlenka a volba, doplňuje permanentní mozaiku, naše rozhodnutí rozvlíní vesmír vědomí a ovlivní životy všech. Každý akt nebo rozhodnutí, které podporuje život, podporuje veškerý život včetně vlastního. Vlny, které vytvoříme, se k nám vrátí. Co se předtím možná zdálo být metafyzické sdělení, je nyní stanovené jako vědecký fakt. Všechno ve vesmíru stále emituje identifikovatelnou energii vzoru a specifickou frekvenci, která zůstává na věčné časy a může být přečtená těmi, kteří to umí. Každé slovo, skutek a záměr vytváří permanentní zápis, každá myšlenka je známá a zaznamenaná navždy. Neexistují žádná tajemství, nic není skryté, ani nemůže být. Každý člověk žije ve veřejné doméně. Náš duch stojí nahý v čase a všechno je vidět. Každý člověk je svým životem nakonec odpovědný vesmíru (kalibruje jako pravda v úrovni 1000).

Následující část: [Kapitola 14. země a politika](#)